

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 8.

Den 15. Januar 1876.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Profetens Død.

Under denne Overtit indeholdt fornylig et i Chicago, Illinois, udkommende Blad „Times“ en længere interessant Artikel, som i Amerika har vakt megen Opsigt, og hvoraf vi her gjøre følgende korte Uddrag.

For et halvt Aarhundrede siden levede der i Staten New York i Nærheden af Palmyra, hvor Josef Smith først blev berømt, en ung Mand ved Navn W. W. Richmond, som senere studerede Medicin og erhvervede sig Titelen af Doktor. Han stiftede der Bekjendtskab med Josef og var nøje bekjendt med de Omstændigheder, der fulgte, efterat have erklæret sig som Profet. I senere Aar saa han ham i Ohio og iagttog med Interesse hans Fremgangsmaade. Endnu senere traf han sammen med ham i Nauvoo og var et tilfældigt Vidne til de Scener, som umiddelbart paafulgte hans tragiske Endeligt ved Illinoispobelens Hænder. Ti Aar derefter skrev han, for tildels at efterkomme en Opfordring, som blev stillet til ham af Profeten en kort Tid, før han

blev snigmyrdet, en fuldstændig Beretning om det Foresaldne, som han havde til Hensigt at publicere i Bogform. Af forskjellige Grunde blev Offentliggjørelsen udsat, og i 1864, tyve Aar efterat Begivenhederne havde fundet Sted, hvorom han havde paataget sig at skrive, døde Dr. Richmond, efterladende Manuskriptet i sin Husstrus, Fru Lucinda Richmonds Hænder, som nu bor i McGregor, Iowa, af hvem det er bleven omhyggelig forvaret indtil nærværende Tid. Dette Manuskript er ikke alene ligesaa interessant som en Novelle og ligesaa gripende som nogen Tragedie, men det er en paalidelig Beretning om en af de mest enestaaende og rædsomme Begivenheder i Nationens Historie, og indeholder en hel Del Underretning, som aldrig før er kommen for Offentligheden. — — „Times“ agter at fremsætte i Korthed de mest slaaende Træk af denne spændende Fortælling, idet Forfatterens nøjagtige Sprog kun anføres, naar det fortjener at gjøre Beskrivelsen kraftigere. — —

De Grunde, som førte til Brødrene Smiths Enigmord, vare forskjellige. Mormonerne bleve efter deres Udbrivelse fra Missouri betragtede af Folket i Illinois som et forjaget og forfulgt Folk og modtoges med aabne Arme til saadan Beskyttelse, som man kunde yde dem uden at undersøge, hvad Følgerne kunde blive ved at modtage i deres Midte et Folk, som var saa vidt forskjellig fra dem i religiøs Henseende. De kloge Mormonledere havde med Betænkning ubvalgt Beliggenheden for en Stad i Hancock Kounty ved Mississippifloden, og havde, efter deres Udbrivelse fra Missouri, med næsten utrolig Kraft begyndt at opføre alle Slags Bygninger, lige fra den statelige Murstensbygning til den bestedne Plankehytte, ja, hvadsomhelst der kunde give Ly til deres lidende Folk. Stedet bar Navn af Commerce og var beliggende ved Mississippifloden, som majestætisk snoede sig i næsten en Rundkreds omkring Forbjerget. To engelske Mil tilbage fra dette Sted var Landet lavt, men hævede sig derpaa til en Bakke af betydelig Højde, som strakte sig fra Flod til Flod. Den midterste og mest fremragende Del af denne Bakke blev udseet til Plads for Tempels Opførelse, hvorfra man havde Udsigt over næsten ethvert Hus i Staden. —

Massen af Mormonerne fi og omkring Nauvoo — den nye Stads Navn — vare ædruelige og flittige; — men Hæstetyppe fra alle Dele af Landet stilledes derhen og øvede deres Haandværk paa de Helliges Befordring. I talrige Tilfælde blev Kvæget stuet af de Helliges politiske og religiøse Fjender, og Slagteriet blev ført dem til Last.

Smidlertid strømmede nyombendte Hellige til fra alle Kanter, og ved Enden af det første Aar efter deres Rejsættelse

derseeds havde de allerede gjort meget forat oprette deres Tab i Missouri. Den lovgivende Forsamling gav Staden Byretthigheder, Folket blev organiseret til en væbnet Magt, som blev kaldt Nauvoo-legionen, og Josef Smith var ikke alene Herrens Profet og de Helliges Prædiker, men var ogsaa Legionens Brigadegeneral og Kommandør. Han sølte nu sin Stilling mere sikker end tidligere, og Lederne antog enhver Forholdsregel, det være sig politisk eller pekuniær, som man kunde antage vilde give dem Magt over deres egen Stjæbne. Med det Maal for Øje at af Legislaturen at kunne opnaa saadanne Bestemmelser, som vilde gavne dem i deres isolerede Stilling, begyndte de snart at lade deres Stemme føle i Lokal- og Statsvalgene, og W. W. Phelps, en af deres Hovedmænd, blev Lokaldommer i Landets Ret. De voterede en masse med et eller andet Parti og forandrede to Gange Statsvalget til Gunst for Demokratiet ved at kaste et solid Votum til Gunst for dets valgte Kandidat. Dette forbitrede Oppositionen, og under disse Omstændigheder var det let at vække de fjendtlighedsindede religiøse Sektens Had, hvortil ogsaa kom, at nogle af de ukloge Hellige foregav, at de ikke alene skulde besidde Hancock Kounty, men Gud vilde ogsaa efter deres Mening skænke dem Herredømmet over den hele Jord, og Hedningerne havde at slukke Støbet. Deres Leder blev betragtet som begavet med den Hellig-Aand, og hans Sværd blev ham givet, at han maatte udstrække og besætte sine Besiddelser. Ingen anden Sekt kunde drage saadanne Skarer til sine højtidelige Fester og Døbeforsamlinger, hvoraf Følgen var, at de andre Sektens Had tendtes i Flamme. Flere Blade talte for Nødvendigheden af at drive Mormonerne som et Hele over Klippebjergene, og Følelsen

blev endog saa stor, at Kandidater for Præsidentvalget bleve adspurgte med Hensyn til deres Anskuelse. — —

En anden Aarsag til Had var Cirkulationen af et betydeligt Antal værdiløse Sedler fra den gamle Kirtland Bank, en Institution, som var bleven oprettet i Ohio ti Aar tidligere af Josef Smith, men som, da den ikke fik Støtte af Regjeringen, gik istykker. En eller anden Spekulant eller Fjende satte en Mængde af dem i Omløb omkring Nauvoo, og deres værdiløse Betskaffenhed fremkaldte et Ramastrøg imod de Helliges Betskaffenhed. Smith advarede Folket i en Notice i „Nauvoo Neighbor“ imod at modtage disse Sedler, eftersom de vare værdiløse, og erklærede, at de aldrig havde været satte i Omløb af ham, men vare blevene stjaalne af en Bøvelhob, som havde brudt ind i Banken. — —

Paa denne Tid boede der iblandt de Hellige og meget af Tiden i Nauvoo sex eller otte Personer, som havde fattet den Beslutning at bringe denne besynderlige Mand, Josef Smith, og hans Broder Hyrums Løbebane tilende. Der var to Brødre ved Navn Higbee fra Cincinnati, unyttige, sorgløse Fyre; to Brødre ved Navn Foster, Englændere af Fødsel, som vare komne iblandt de Hellige og blevene rige ved Spekulation, og to andre Brødre ved Navn Wilson og William Law, kanadiske Flygtninge, som havde deltaget i den revolutionære Bevægelse under McKenzie, og havde, efterat dette Foretagende var mislykket, flygtet til Staterne og dreve omkring i Vesten med kun Levingerne af en stor Formue, som de havde efterladt sig i Kanada. — — Foruden disse sex Mænd var der en Anden af en mere vild Karakter end nogen af dem, ved Navn Jackson. Han havde fort et omflakkende Liv og var tilfaldt kommen til Nauvoo, og opførte sig for

en Tid saadan, at han vandt Manges Tillid og stod i god Forstaaelse med Profeten. Josef Smith var ikke en mistroisk Mand, men tog en Fremmed for hvad han foregav at være, omendstjendt han var bleven forraadt atter og atter. — — Jackson blev tilfaldt mistænkt for Falstneri, og havde lagt sine Planer forat erholde Myntstempler til at fabricere Noter paa forskjellige populære Banker. Imidlertid havde han gjort Hyrum Smiths Datter Gæstestubstilbud, men var bleven afvist, og underrettedes af hendes Fader om, at han var en ugudelig, principløs Mand, hvem hans Datter aldrig skulde ægte. Fruen Smith var en elskværdig og dannet Pige, forstandig og vel opdragen, og ægtede omsider en respektabel ung Kjøbmand i Staden. Dette og hans Afvisning ophidsede den vilde Bagabond i den Grad, at han truede med at ville bortføre hende og svor Hævn mod hendes Fader. Jackson var en meget høj Mand med mørke Dine og mørk Teint, en forbøven Djævel i Hjerte og en Fallent i Karakter, som ikke tog i mindste Betænkning at iværksætte Odelæggelsen af baade Fader og Datter.

Med alle disse Mænd kom Profeten til at staa paa en daarlig Fod, og Resultatet var, at de kjøbte en Bogtrykkerpresse og begyndte at udgive et Anti-Mormonblad, kaldet „the Expositor“, hvis første Numer indeholdt et heftigt Angreb paa Josef, som var beregnet paa at ophidses Bøvelen til at begaa Volds-gjerninger mod ham og de Helliges Stad. Byraadet blev sammenkaldt forat overveje Faren, og efterat have raadført sig med lovlige Autoriteter, erklæredes Bladet for oprørsstiftende. Følgelig udstedte Borgemeesteren en Ordre til dets Undertrykkelse. At have arresteret Udgiverne for Skandkrivning vilde ikke have afværget Faren ved en Bøvel, og ved over-

hovedet at arrestere dem vilde snarere Volds gjerninger fremfalde. Raadets Overvejelse var lang og prøvende, og Debatterne, samt de under Ed tagne Personers Angivelser viste klarligen alle Bedkommendes pinlige Angst. Rædsels-scenerne i Missouri stode klart i deres Erindring. De to Foster og deres Medskyldige vare blevne afkaarne fra Kirken, og en af dem var endog bleven beviist skyldig i Forførelsen af Kvinder og blev derfor irettesat af Smith. Den Djenstynglighed, at de alle Sex havde været delagtige i at forfærdige falske Penge, ansaas for afgjort. Wilson Law havde forført en foreldreløs Pige og var bleven overbevist om sin Brøde. William Law havde tilbudt Jackson 500 Dollars forat dræbe Profeten, og Jackson var bleven beviist skyldig i Mord for Byraadet, og havde ogsaa truet Brødrene Smiths Liv. Forat efterkomme Borgemeesterens Ordre begav Hr. Green sig, Stadens Marskal, med omtrent et Dusin andre Mænd til „Expositor“s Kontor, flyttede Pressen, stroede Typerne omkring i Gaderne, ødelagde Papiirbeholdningen og et Antal Standskrifter uden Larm eller Støj, og tilbagegav Borgemeesteren Ordren med Paategnelse af det Foresaldne. En fuldstændig Beretning om Affæren blev forelagt Offentligheden gennem „Nauvoo Neighbor“s Spalter — et Mormonblad.

Dr. Richmond siger i sin Fortælling: „Seg har alle disse Blade liggende for mig, og Ingen kan undlade at bemærke, at de troede denne Fremgangsmaade var den eneste, der kunde frelse Staden fra Blodsudgydelse og Mord. De gjorde, hvad de troede var lovligt under deres Haandfæstning, og gjorde Fordring paa at blive forført indenfor deres Stads Grændser, idet de forstjød Amtrettens Dommerrettighed.“

Brødrene Higbee, Law og Foster

flygtede ind i Landet og offentliggjorde paa en grovt overdreven Raade Fornærmelsen for Verden, idet de erklærede, at en Pöbel paa tusind Mand havde samlet sig under Naab og Trudsel om Død til Alle, som hindrede dem, havde nedrevet Bogtrykkerpressen, ødelagt Bygningen og opbrændt anden Ejendom i Staden tilhørende Fosterne. Paa den anden Side vidnede Dr. J. R. Wakefield fra New York ved en Undersøgelse, som derefter holdtes, at Marschen til Bladets Kontor var „ligesaa ordentlig og højtidelig som Dødsmarschen i „Saul“,“ at ingen Vold blev udvist mod Nogen, og at Intet uden Pressen blev forstyrret.

Medens Diskussionen fortsattes angaaende Pressens Ødelæggelse, havde hvert Parti sendt Pubstab til Guvernør Ford med Indberetning om Sagen. Smith, der var Fredsdommer i Cartbage, Kountyshede for Hancock Kounty, havde udstedt en Arrestbefaling paa Presseødelæggerne for Anklage af Oprør. Nogle af dem undslap ved Hjælp af en Udstedelse af habeas corpus, som erholdtes af Municipalretten i Nauvoo, og nægtede derefter at arresteres for samme Brøde. „Warsaw Signal“ for 19de Juni 1844 indeholdt en mobokratisk Opfordring til at gribe til Vaaben og bekjendtgjorde, at Nauvoo var bleven erklæret i Belejringsstilstand af Profeten; at enhver vaabendygtig Mand i Warsaw var under Vaaben; at et forhaanet og fornærmet Folk havde besluttet at gjengjalde deres Fornærmelser; at Tropper vare lovede fra Missouri og Iowa, og at 300 Mand vare færdige i Rushville; at de Udsendinge, som vare affendte til Guvernøren, endnu ikke havde vendt tilbage, og hvis det ikke lykkedes dem at sikre sig hans Mellemkomst, vilde en Dag blive fastsat til en almindelig Hverving af en Pösse, for dermed at komme Rettens Embeds-

mænd tilhjælp; at en Beholdning Kugler var bleven mobilaget fra Quincy, og at Mandskab og Vaaben lovedes fra St. Louis; at de vare for svage i Hancock County til at udføre deres Hensigter og opfordrede derfor Enhver til at komme dem tilhjælp. „I ville gjøre Eders Gud og Eders Land en Tjeneste ved at hjælpe os i at befri Jorden for den mest forbovne Nidding,“ sagde det oprørste Blad. Saaledes vil man se, at Krig i Virkeligheden var erklæret og Død over Mormonerne forkyndt, før Guvernør Ford ankom til Carthage den 21de Juni. Da Josef Smith fik høre om de militære Forberedelser, befalede han Legionen under Vaaben, og i en Tale, som han derpaa holdt, erklærede han Staden i Belejringsstilstand. Denne Erklæring var dernæst Marsagen til Bestyrelsen for Højforræderi, hvorpaa han blev arresteret. I den samme Tale erklærede han, at Gud havde oprejst sit Banner paa Jorden, og Jordens Kræfter skulde bøje sig derfor. — —

Guvernøren udstedte i Begyndelsen en Kundgjørelse, hvori han fremjatte, at begge Parter skulde forhøres. Derefter udstedte han en anden Proclamation, rettet til Borgemeesteren og Raadet i Nauvoo, hvori han udsærlig behandlede Sagen og afgjorde ethvert Punkt imod de Hellige. Han erklærede, at de havde krænket Konstitutionen ved at blande sig i Trykkesfriheden, ved ulovelig at bemægtige sig Andres Ejendom, tiltage sig retslig Myndighed og afgjøre, om Bladet var for-dærligt eller ikke, osv.

Etterat have aftattet sine Tropper, flygtede Josef til Iowa, hvor han opholdt sig, indtil han modtog Guvernørens Brev og vendte derpaa tilbage. Baade Josef og Hyrum vare bange for at blive snigmyrdede, da deres Liv ofte var bleven truet, og anmodede derfor Guvernøren

om en Vagt til Beskyttelse, men deres Forlangende blev nægtet. Følgelig toge de alene afsted til Carthage forat overgive sig. Da de havde fjernet sig omtrent fire Mil, traf de Kapt. Dunn, der medbragte Ordre paa, at alle de Statsvaaben, som vare i de Helliges Besiddelse, skulde udleveres, hvorfor de gjorde omkring og vendte med ham tilbage til Staden. Det var i dette kritiske Øjeblik, at Dr. Richmond naaede Staden. Han siger: „Som Rejsende i Vesten antom jeg til Nauvoo den 24de Juni, og med nogle Venner begav jeg mig strag til Nauvoo Hus, som tilhørte Josef Smith. I det Øjeblik, jeg traadte ind i Salen, saa jeg en stor, velklædt Herre hvile sig paa en Kuffert i den fjernere Ende af Salen; denne Herre blev mig betegnet som Josef Smith. Han var over sex Fod høj, af svær Legemsbygning, med brede Skuldre, lyst Haar og Ansigtssfarve, lyseblaa Øjne, en lang Næse, en tilbageløbende Pande, stor Hjerne og kort Hals. Han var let og utvungen i sine Manerer og syntes vis paa at blive fritjendt, naar han blot kunde blive stillet for et retfærdigt Forhør. Strag derpaa besteg han en smuk, kastaniebrun Hest og red med sin Broder og Andre opad Hovedgaden til Frimurerlogen, hvor Statsvaabnene bleve udleverede. Hyrum Smith var endog højere end Profeten, slank bygget, med lyst Haar og blaa Øjne, og gav mig Indtryk af at være en stille, godmodig Mand. Han talte med en Ven og sagde, at han vidste, de vare i Fare, men de vare i en retfærdig Guds Hænder, og han vilde gjøre Alting ret. Han syntes at være overbevist om deres Stillings Retfærdighed og ytrede Tro paa, at Lederne af Bevægelsen fuldkommen havde til Hensigt at tilintetgjøre deres Liv. Profeten stod roligt og talede, medens Vaabnene bleve kastede ned i Vognen. Han sagde Kapt. Dunn,

at „hans Dreng vilde ikke gjøre noget Galt, de vare gode Dreng,“ og da han vendte sin Hest om imod Carthage, vandede han med Haanden til sine Venner

og sagde: „I ere gode Dreng; lev vel, hvis jeg aldrig ser Eder mere!“

(Sluttes.)

Ubetydeligheder.

(Fra „Millennial Star“.)

„Hvor store Begivenheder fremspire ej af ubetydelige Aarsager.“ — Pope.

Mange Ting ere ikke altid saa ubetydelige, som de synes. Gjødsenes Røgen frelst de gamle Rom og udøvede en Indflydelse paa hele Efterverdenen. Et Ubles Fald levede til Opdagelsen af Lyngdekraften og en Kundskab om Universets skjulte Kræfter. En Theskjellaags Høven og Synken til Anvendelsen af Damp som Bevægskraft. Saadan forholder det sig ogsaa i aandelig saavel sm timelig, moralisk som syfist Henseende. Saaledes frelst en Troshandling fra Noæ Sids Mennekeslægten fra fuldstændig Udølgelse; en Lydgigheds handling af Abraham gav ham Forjættelse om Patriarkembedet med alle dets medfølgende Betsignelser; Forkastelsen af Jesu Budskab førte til den jødiske Nations Udspredelse til alle Dele af Jorden. Disse Handlinger ligesom mange andre, der kunde nævnes, synes ikke at indeholde Spiren til Følger af saa stor Betydning, som de i Virkeligheden gjøre. Forat tage Noæ Exempel, finde vi, at hans Tro paa Gud levede til Handlinger, som havde ovennævnte Resultat tilfølgende. Andre kunde have haft Tro — de havde den samme Kjærlighed, men hans Tro frelst ham og hele hans Hus. Abraham adløb Herren og gjorde Ting, som vi i vore Dage ikke kunde have Tro til at gjøre, og det „behagde Gud“ og blev „regnet ham til Retfærdighed“. Hvad er og vil Resultatet blive af hans

Erfarings? „I Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes.“ Hvad Jødernes Forkastelse af Jesus angaar, kunde det ikke undgaa at bevirke deres Nations Forbandelse, thi ved at forkaste ham, forkastede de ham, som ham udsendte. Denne Handling var græselig i sin Ugudelighed, og den paafølgende Straf stod i Forhold dertil. Men det syntes Folket kun Narreværk, thi „er denne ikke den Lømmersmands Søn? Er han ikke en af os, sødt iblandt os? Hvem er han, at vi skulle lytte til hans Ord?“

Mange Handlinger kunde nævnes, som ved første Øjekast have kunnet synes ubetydelige, men som dog have ledet til vidunderlige Resultater. Endog i vore Dage har der levet en Mand, som havde Tro ligesaa simpel og kraftig som den, Mænd besadde i gamle Dage. Han læste i Jakobs Brev: „Om Nogen fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke.“ Dette synes kun et ubetydeligt Citat, medmindre vi overbejse dets Betydning. Det betyder, at om en Mand har Tro til Gud at bede ham om Visdom, vil hans Begjær blive opfyldt. Denne Mand tog Gud paa hans Ord og gif til et affidseliggende Sted forat bringe den inspirerede Guds Tjeners Lærdomme i Udførelse. Dette var en Handling, som var overordentlig barnslig i sin Natur, og som Nogle vilde

le over. Han gif og „bad Gud“ aabenbare ham Saliggjorelsens Vej. Gud hørte hans brændende Bønner, som udmærkede sig ved deres Simpelhed og ved den Inderlighed og Tillid, som karakteriserede dem, og han aabenbarede til ham ved himmelfste Sendebud det, som har havt Verdens forandrede Stilling tilfølg. Thi til ham gjengav han Kundskaben om det evige Evangelium med alle dets Kræfter til at velsigne Menneskeheben. I vor Tid kunne Evangeliets Ordinancer forrettes af dem, som ere guddomlig beskikkede. Hvor? I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige! Dette kan maaste synes at være for simpelt til at tages i Betragtning. Dog overvej ikke alene, hvad vi sige, men betragt hvad Resultater der flyde af dette Evangelium, som er gjengivet. Søg at lægge al Fordom tilside med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige. Lær at kjende, at en Religions Navn eller Navnet paa et Trossamsunds Stifter eller Dprettet Intet har med dets Virkning at gjøre. Har Religionen det, som alene kan give den nogen Værd, — Magt til at frelse Verden? Det er, hvad der behøves. Det gjør Intet til Sagen, hvorledes den fremkom; hvis den har Guds Kraft i sig, er den fra Gud. Dnster Du Frelse? Gud lever, hans Søn Jesus Kristus lever. Har Du Tro paa ham? Kunde Du ønske at blive ham lig? Forsag enhver ond Vane — det vil være Omvendelse, som vil være behagelig for Guds Afsyn. Bliv derpaa døbt til dine Synders Forladelse i Jesu Kristi Navn (det vil sige ved Gn, hvem Jesus Kristus har forlenet denne Myndighed), da vil Du modtage den Hellig-Aand.

„Men det er saa simpelt en Maade at blive frelst paa,“ indvender man. De første Principer ere i Almindelighed simple paa Grund af deres elementære Bestaaffenhed. Vær tilfreds med Resul-

tatet; Du vil erholde den Hellig-Aands Gave, som skal tage af Faderens og Sønnens Ting og aabenbare dem til Dig; Du skal kjende, at den Religion, vi lære, er sand: „Dersom Nogen vil gjøre Guds Willie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ Men hvad Beviser have I? Kunde der spørges. Tegne skal følge den Troende; vi ere habede af alle Mennesker for Retfærdighedens Skyld; Guds Rige er nu paa Jorden med Profeter og Apostle til at lede dets unge Kræfter; den gamle Kirkes Gaver og Velsignelser ere nu som fordem iblandt Guds Folk. „Men I ere saa foragtede.“ Det Samme var ogsaa Jesus. „Eders Folk bleve uddrevne fra det civiliserede Samsund i Amerika, og der maa være Noget galt, siden I fordommes af Alle.“ Dette er intet Bevis. Jesus blev endog dræbt, hvilken Stjæbne ogsaa overgik hans Apostle. Josef Smith, vor Leder, blev ligeledes dræbt, og hans Tilhængere bleve grusomt mishandlede og drevne ud i Ørkenen forat omkomme. Dette er intet Bevis for, at vi som et Folk have Uret. Gud har bevaret os midt under tusinde Farer; under de mest prøvende Omstændigheder have vi voget i Antal og have opbygget en Nation midt paa Jorden. Vi tiltage aarligen i Tusindvis, og Titusinder begynde at anerkjende de Sandheder, vi lære. Vi lære Tro paa Gud og den Herre Jesus Kristus, Omvendelse eller Afstaælse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse ligesom i gamle Dage. Foragt ikke disse Ordinancer — de ere nødvendige til Salighed. De ere smaa Begyndelsesgrunde, men de lede den ærlige Sjæl til at opnaa Guds Velbehag og det Lys og den Forstand, som er nødvendig forat bringe os tilbage til Guds Nærværelse. Et tusind Skrifstleder kunde an-

føres forat bevise, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ingenlunde indkomme i Himmeriges Rige.“ Et tusind Vidnesbyrd kunde fremsættes forat bevise Sandheden af dette Værk. Foragt ikke disse Lærdomme — de ere fra En, som frit har modtaget, og som frit meddeler af Følgerne ved at have indgaaet Pagt med Gud. Ved at Du annammer Sandheden, kunne Mange være interesserede; et tusind Slægter kunne maaste velsignes ved det, som velsigner Dig. Elsker Du Sandheden? Føler Du Nødvendigheden af at besidde Visdom? Tror Du, at Gud vil opfylde sit Ord og opbygge sit Rige i de sidste Dage? Vi sige Dig, at vi have Sandheden, at Gud vil give Dig Visdom og aabenbare sig til Dig, hvis Du kun vil gjøre de simple Ting, som han kræver af Dig; at hans Rige er oprettet paa Jorden, og at Nøg-

lerne, som henhøre til dette Rige, findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Til Slutning ville vi sige, betragt ikke de Handlinger, som kræves af Dig, uden som Midler til et Endemaal. Gud dømmer en Mands Tro efter hans Gjerninger. Han lader ikke sine Velsignelser tilflyde Nogen saameget ved en Handling's Storhed som ved den Lybighed, den tilkjendegiver. Det er nødvendigt at gjøre Ah, hvad Gud forlanger af os, hvor simpelt og forskjelligt det end kan være til vort tidligere Syn paa Tingen. Prøv disse Ting for Dig selv, anraab Gud og søg hen til ham i Ydmyghed og Bøn; søg at gjøre Bekjendtskab med de Sidste-Dages Hellige, og lad ikke Sandhedens Fjender indvirke paa din Dømmekraft. „Søger og I skulle finde, beder og I skulle faa.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Hvad Evangeliet bringer.

Spørgsmaal som disse blive os ofte gjort af dem, som ikke ere bekjendte med de Sidste-Dages Helliges Lære: Hvad er Væsenheden af det Evangelium, I lære? Hvad Fordel tilbyder det dem, som annamme det? Og hvad vil det udføre i Verden? Tilvisse ere disse Spørgsmaal vigtige og Emnet vidt omfattende, men Hovedhensigten med Evangeliet kan dog betegnes med et eneste Ord — Salighed. Og hvad er Salighed? Om vi kaste Blikket omkring os i Verden, opdage vi, at en Mængde Under ere herskende iblandt Menneffene, som gjøre dem ulykkelige og medføre Sygdom, Glendighed og tilsidst Død. Al denne Glendighed, som saaledes hersker i Verden, hvadenten man tager det individuelt eller socialt, ere Følger af Synden eller Dvtrædelse af nogen af Guds eller Naturens Love. Og Evangeliet er den Plan, som den naabige og albise Gud, vor Fader, har lagt til Frelse for Verden og dens Beboere, dog ikke alene til Frelse for Syndens Følger, men ogsaa til dens fuldstændige Fjernelse fra Jorden. Evangeliet vil gjøre Mænd og Kvinder fuldkomment lykkelige, om der er nogen Ting, som vi kunne tænke os, vil gjøre os fuldkomment lykkelige, thi det vil bringe os evigt Liv, evig Glæde og Fred og en bestandig

Om gang med de Retfærdige, som til forskjellige Tider have levet paa Jorden. Dette og meget Mere, som vi endnu ikke tilfulde forstaa, vil Evangeliet bringe os. Saaledes siger Apostelen Paulus i sit 1ste Brev til Korinthierne, 2det Kap.: „Intet Dje har seet, og intet Dre har hørt, ej heller er det opkommet i noget Mennekses Hjerter, hvad Gud haver berebet dem, som han elste.“ Paa Grund af at Menneffene ere blevne lærte saamange vildfarende Lærdomme, er det vanskeligt at faa dem overbevist om, at Jesu Kristi Evangelium har til Hensigt, saavel at udvirke deres timelige som deres aandelige Frelse og at det vil gjøre dem lykkelige idag samt vil forbedre deres Omstændigheder baade her og hiæset. Bibelen er fuld af Forjættelser om de Betsignelser, som Guds sande Tjenere og hans Hellige ville erholde allerede i dette Liv, og i det tilkommende ville rene, fuldkomne og ubodelige Legemer søjes til deres mange andre Betsignelser. Kunde vi dertil tænke os et Samfund af saadanne Individuer, i hvis Midte fuldkommen Fred, Harmoni og Kjærlighed herskede, og hvor Alt, hvad der kunde behage Djet og Dret og tjene til vort aandelige saavel som syssle Velbefindende, fandtes, da ville vi være istand til at forstaa, hvad Jesu Kristi Evangelium vil bringe dem, som annamme det og forblive trofaste indtil Enden. Naar Evangeliet har saaet bortryddet alle de Ondt, som for Nærværende herskede i Verden, vil denne Jord blive rensket og lutret og blive en Himmel fuld af Fred, Kjærlighed og Harmoni og vil blive et lykkeligt Hjem for de Retfærdige. Som forudvarslende Tegne paa den ønskelige Indtrædelse af denne herlige Tidsperiode, vil det ske, at de tiloversblevne Folkeslag ville ombanne deres Nordvaaben til Agerdyrkningsredskaber og en almindelig Fred vil saaledes blive gjenoprettet paa Jorden. Selv Markens vilde Dyr ville faa en fredelig Natur, hvorefter vi kunne læse i Esajas 11te Kapitel: „Dg en Ulv skal holde sig til et Lam og en Parder ligge ved Siden af et Kid; og en Kalb og en ung Løve og fedt Kvæg tilhøbe, og en liden Dreng skal drive dem. Dg en Rø og en Bjørn skulle gaa i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Dge. Dg et diende Barn skal forlyste sig ved en Dgles Hul, og et afvant Barn stikke sin Haand i en Basillisks Hule. De skulle ej gjøre Ondt, og ej fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.“

Et Evangelium, der medfører saa store Resultater som dette, er blevet gjen-givet Jorden i vor Tid ved en hellig Engel til Profeten Josef Smith, og vi opfordre vore Medmenneker til med Alvor og med et upartist Sind at undersøge samme for deres eget Vel.

Kristoffer Kolumbus.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

Kristoffer Kolombo eller Kolon, var den ældste af fire Sødsfende. Om bedre bekendt under Navnet Kolumbus, hans tidligste Ungdom vides kun meget lidt, dog synes det som at han har erholdt en god Opdragelse. Han gjorde

saadanne Fremskridt i Tegning og Malning, at det siges, han kunde have erhvervet sig sit Livsophold derved. Han foretrak imidlertid at gaa tilsøs som Sømand heller end at være Udkammer. For mange Aar var han kun almindelig Matros, men avancerede senere til Kaptejn. Han sejlede fornemlig paa Midelhavet. Da han var 34 Aar gammel blev han bestreven som en Mand paa noget over Middelsørrelse og af en kraftig, mustuløs Legemsbygning. Hans Ansigt var langt, hans Næse højet, hans Øjne af en Slags blaagraa Farve og hans Ansigtssfarve smuk, men noget rødlig. Hans Haar var i hans Ungdom rødagtig, men for han blev tredive Aar gammel, var det bleven ganske hvidt. Han var en dygtig Sømand og var en ivrig Studerende. Han ægtede en beromt Søfarers Datter og arbejdede alle hans Kortter, Rejsebeskrivelser etc. Efterat have bosat sig i Lisabon, vedblev han at beskæftige sig med at tegne Land- og Søkortter. Det var sandsynligvis ved at følge dette Rald, at den Tanke opkom hos ham, at en ny og lettere Vej til Indien maatte kunne findes ved at sejle mod Vest. Mange Ting bidrog til at bestyrke ham i denne Tanke, og tilsidst blev Overbevisningen saa stærk hos ham, at han sølte, han var bestemt af Gud til den store Gjerning at opdage en ny Verden. Dette stemmer overens med Mormons Bog, som udtrykkelig erklærer, at han var paavirket af Guds Aand til at udføre sit Værk.

Han henvendte sig først til Kongen af Portugal, dernæst til den genueste Regjering og sandsynligvis derpaa til den venetianske Regjering. Han henvendte sig ogsaa til Kongen af England, og sidst af Alt til Kong Ferdinand og Dronning Isabella af Spanien. Ferdinand havde alle Spaniens vise Mænd forsamlet for

at lytte til Kolumbus' Argumenter. Nogle af dem sluttede, at han maatte have Uret, idet de sagde, at det ikke laa i Tingenes Natur, at én Mand skulde vide bedre om saadanne Ting end hele den øvrige Verden. Da det blev bekendt blandt Folket, at han havde saadanne Ideer i Hovedet, plejede endog Børnene, naar han gik forbi paa Gaden, at kalde ham den forrykte Italiener. Han forblev i Spanien i flere Aar uden at være istand til at erholde den forønskede Hjælp, men tilsidst lykkedes det ham dog at vinde Dronning Isabella for sit Foretagende. En kristelig Overenskomst blev indgaaet og undertegnet af Kongen og Dronningen den 17de April 1492.

Expeditionen bestod af tre Skibe, og kun et af dem havde et fuldstændigt Overdæk; de andre to vare lette Barfskibe, saakaldte Karaveller, der ikke vare bedre end Nutidens smaa Kystfartøier. De vare aabne og uden Dæk i Midten, byggede opadgaaende forud og agter med Lufaser for Mandskabets Bevemlighed. Det største af Skibene blev kaldt Santa Maria, ombord paa hvilket Kolumbus hejste sit Flag. Det andet blev kaldt Pinta og det tredje Nina. Hele Mandskabet og Officererne, deri indbefattet Kolumbus selv, beløb sig til 120 Personer. Da Kolumbus tog ud paa denne Rejse, var han 56 Aar gammel. Han satte Sejl den 3die August 1492. Efterat have sejlet nogen Tid mod Vest blev hans Mandskab bange over den lange Distance, de havde sejlet, og knurrede imod ham. De havde besluttet at vende tilbage til Spanien, og nogle af dem gik endog saa vidt, som at foreslaa at kaste ham overbord, men nogle af Officererne vare ham tro. Da Tiden alligevel forløb uden at man fik Land isigte, bleve endog Officererne smittede af Mandskabets Frygt, og de samlede sig paa Dækket og forlangte, at han skulde vende

tilbage til Europa. Han lovede stuttelig at ville opfylde deres Forlangende, forudsat de vilde adlyde hans Kommando endnu i tre Dage, og hvis man i den Tid ikke opdagede noget Land, vilde han styre sin Kurs mod Spanien.

Den 12te Oktober opdagede man Land, og saa henrykte vare hans Folk, at de kastede sig for hans Fødder med Følelse af Selvfødsømmelse blandet med Erbødighed. De bønfaaldt ham om at tilgive dem og erklærede ham nu for at være en Person inspireret fra Himlen. Kolumbus var den første Europæer, der satte sin Fod paa det Land, han nys havde opdaget. Det var en af Bahamaerne. Folket, som de sandt, troede Spanierne at være mere end Dødelige og at have nedsteget umiddelbart fra Himlen. Medens en Bods ved Den Hayti Stødesløst overlod Roret til en uerfaren Stibsdreng, blev Stibet slaaet istykker imod Klipperne. Kolumbus var gaaet til Søjs, da Ulykken stete. Det lykkedes ham imidlertid at frelse alle Folkene og enhver Ting af Værdi, men dette nødte ham til at efterlade nogle af Mandskabet paa Den. Da han vendte tilbage med sine to Skibe til Spanien, tog han med sig en Mængde

Guld, som han havde samlet fra de Indfødte og Prøver paa alle de Frembringelser, som han antog vilde blive Gjenstand for Handel, saavel som mange ukjendte Fugle og andre naturlige Kuriositeter samt et Antal Indfødte. Da han igjen landede, hvilket stete noget over syv Maaneder fra den Tid, han først afsejlede, var Ophidselsen stor blandt det spanske Folk. Han blev modtagen med stor Ære af Kongen, Dronningen og Adelsmændene, og da han fremstillede de Indfødte og alle de Ting, han havde bragt med sig, faldt den hele forsamlede Mængde paa Knæ og opsendte Lovsange til den Højeste. Efterretningen om den store Opdagelse, han havde gjort, spredte sig snart over hele Europa, og hans Navn blev strag berømt over hele den civiliserede Verden.

Kolumbus gjorde fire Rejser og naaede omsider det sydamerikanske Fastland. Ved sin Tilbagekomst fra sin sidste Rejse fandt han Dronning Isabella død; Ferdinand var misundelig og utalnemlig, og Kolumbus bragtes i en saadan Fattigdom, at han meget hyppig ikke havde Midler nok til at betale sin Regning, hvor han boede. Han døde den 20de Maj 1505.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

Fortsat.

Vi anføre en Del deraf:

„For saa Aar siden, da jeg for opad Dvre-Mississippi om Estraaret, og der var Lavvande i Floden, var jeg nødt til at rejse over Land for at passere forbi Strømningerne og Vandfaldene. Min Vej laa gennem en halvvid Egn, et smukt Streg af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jord-

lodderne havde gjort det til et Tilflugtssted for Falskmyntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af det Nedre Fald, for at leje en Vogn, og for at indtage Levningserne af et alt andet end rentligt Maaltid, som Fluesværmene, der opfyldte Lokalet, gjorde mig stridigt. Herfra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev

dyb og sejlbær, trættedes mit Dje ved overalt at se smudsige, omstrejfende og erkesløse Kolonister, og et forsømt og uopdyrket Land.

Jeg var just stegen opad den sidste Bakke paa min Landreise, da et Landskab af modsat Udseende behageligt overraskede mit Dje. Halvt omsluttet ved en Bøining af Floden laa en smut Stad, belyst af den glimrende Morgen sol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af grønne, fluggefulde Haver, laa terræssformigt op ad en prægtig, kuppelformet Høj, hvis Tøse prydedes af en ædel Tempelbygning med et højt-ragende Taarn, hvis Spir straalende i Hvidt og Guld. Staden syntes at bedække flere engelske Mil, og hinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bølgende, skjønt Land, afvejlende med Ager og Eng. De umiskjendelige Skjendtegn paa Industri, Foretagelsekaand og Civilisation overalt gav Prospektet en staaende og henrivende Skjønhed.

Det var naturligt, at jeg sølte Drift til at besøge en saa indbydende Egn; hvorfor jeg lejede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens fornemste Landingsplads. Ingen mødte mig der. Jeg saa mig omkring, men kunde hverken opdage Noget, eller høre Noget bevæge sig, endstjøndt Stilheden var saa stor, at jeg kunde høre Fluernes Summen og Vandets Skulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gennem de øde Gader. Det var, som om Staden laa i en dyb Søvn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde ikke Græsset voget op paa de brolagte Reje. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslettet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg steg ind i de tomme Værksteder, Rebslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul

snurrede ikke; Smederen havde forladt Høblebænken og Spaanerne og det ufuldendte Vindue med sine Karme. Frift Bark laa i Garverens Kar, og nylig fløvet Brænde stod opstablet ved Bagerens Dør. Smedens Tøse var kold; men Kulhoben og Afkjølingspøsen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbejder saa ud nogensteds for at erfare mit Erinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykkede Blomster eller larmede med Skjeden i Brønden, idet jeg trak Spanden op for at saa en Drif Vand, eller jeg slog med min Stok mod de højbogne Georginer eller Solstikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker og Kjarlighedsæbler — Ingen raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjøende Hund sprang frem forat gjøre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dørene vare utillaafede; og da jeg tilsidst forsigtigt traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aste paa Ildstederne, og jeg gik varsomt paa Taaspidserne i de tomme Værelser, ligesom man gjør paa et Kirkegulv for ej at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Ved Udlandet af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde herstet nogen ødelæggende Pest; ej heller var den meget forskjellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhøjene vare beklædt med Grønsbær, og Gravstenene nylig satte, hvilket kunde ses af de friske, sortglindsende Indskrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbredte Markerne sig i alle Retninger med det gule, modne Korn, der raadnede laa paa Jorden da Ingen, sandtes, som kunde tage Vare paa den rige Afgrøde.

Saa langt Det kunde naa, udstrakte disse Marer sig; ogsaa de syntes indslullede i Søvn af Eiteraarets disige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgaae Sindet Aarsagen til denne hemlighedsfulde Forladthed. Den syblige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrtede Rægge, at de nyligen havde været udsatte for en ødelæggende Kanonade. Rigeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouaktere bevæbnede Mænd, omgivne af deres opstabilede Beværer og Feltkøts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djarvhed at sætte over Vandet uden kristlig Tillabelse af deres Anfører.

Endstjøndt disse Mænd vare mer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Rejsende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den ede Stad, at den havde været en anseelig Manufaktur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere; at den havde ført Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkes at overvinde dem nogle Dage før min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad; og derefter havde de drebet dem ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bombardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de vare ikke af én Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det; hvoraf én var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Søn, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrømmede havde en pletfri Karakter.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de

masse, med Skulpturarbejde smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere plejede at helligholde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemlighedsfulde Stikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, eftersom de havde været særegne Gjenstande for en overtroist Erbhøighed, de havde som en Pligtfuldhed med usfortrøden Flid befuldet og vanjiret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kammere, og i et af dem var en dyb Brønd, indrettet, som de troede, i en forfærdelig Hensigt. Desjoruden førte de mig hen for at se et stort og dybt udmejslet Marmorar eller Basin, hvilende paa tolv Oger, ogsaa af Marmor, udfugne i naturlig Størrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bebaarede Menneſter, hvoraf de fleste vare Emigranter, komne langvejs fra, troede, at deres Gud bialot deres Modtagelse her af Gjenfødelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet“ for deres afdøde Børn, og Børn for deres Forældre, Enker for deres hensevne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom den „store Døbefont“ til at forene sig med Grindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de sættede den største Grad af deres afgubiske Kjærlighed. Derfor havde Sejrherrerne ogsaa saa slittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var bleven altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at se, hvor det var bleven ramt af Lynet Søndagen før, og for at tage en Udſigt i Øst og Syd over ødelagte Agerfelt, lig dem, jeg havde seet

nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Afsyn, nær Mærkerne af Guds Brede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laa Levningerne af Føde, Brændevinskruse og itubrukne Drillekar, tilhørende Sejrherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalkloffe, hvis Brug jeg siden efter erfor med Smerte.

Dagen var gaaet under, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Binden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorsfor jeg satte Forstavnen høiere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgenens, og landede, hvor et svagt Lysstjær indbød mig at styre efter.

Her imellem Stræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stødte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser.

Påserende forbi disse paa min Vej til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtførmig Papirskjærm, saaledes som det bruges af Vble- og Røddesælgerter paa Gaderne, hvilket kastede sit slagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede paa en gammel Straamadras med en Sofapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brystne Dine viste, hvor kort Tid han skulde nyde disse Velværeligheder; endstjøndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaste den Døendes Kone, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nøde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunne Flodvand fra en forbrændt og bugtet Tin-Kaffekande. De, som for-

stode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel, skaldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Døds-scener, mumlede i Patientens Dre, saalænge jeg var der, en monoton og melankolff Bøn, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Driivved.

Strækkelige vare i Sandhed disse fordrevne Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, efter som Dag og Nat afveglende slæbte sig hen, vare de næsten Alle mer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Fattighus, ingen Venner at ty til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Brød til at stille deres Børns afbrudte Hungerkraab. Modre og spæde Børn, Døtre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laster, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberfulden rystede indtil Marven.

Disse vare Mormoner, nærved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var Nauvoo i Illinois.

Mormonerne vare Gjerne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Pløve, bragt deres Hammere, Øger, Væverspitteler og Spindehjul til Tausked, udsuffet Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Føde, ødelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhøstede Sæd paa deres Agre, — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Bærtshus, hvorfra Drukkenboltens Larm forstyrrede de Døendes Ro.

Jeg tænker, det var, da jeg vendte mig fra den nylig beskrevne Døds-scene, at jeg først lyttede til Støjen af Rattesviren,

som en Del af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den sjerne Summen af Manges Stemmer, løb nu og da høje Udbrud, spækkede med Eder og disharmoniske Stumper af liberlige Viser; men for at ikke disse Udbrud skulde gaa tabte, og for at forhøje Virkningen deraf, styrkede nogle af dem, henrevne af Druffenstabsbegejstringen og Forhaanelsesaanden, op i Taarnet af Templet, hvor de ondstabsfuldt hujede og strege, sloge paa Stortrommen og ringede med den højtlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes

laa ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret før 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sørgelige Tog at bortføre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont forat søge sig et andet Hjem. Man vidste neppe noget Andet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon er deres Stjæbne vorden, og hvor ere de blevne af?"

(Forts.)

Blandinger.

Der er ikke Noget, som staar ved Siden af en solklar, frisk Høstdag. Henvrivende, vækkende med sød Bøven er i Vaaren en Vandring over Mark og Bjerg; men der ligger deri tillige en dyb Aro, en Vorden og Arbejden i og om os og en glædelig Sigførnemmen i nyt Liv. Ganske anderledes er det med en Vandring paa en klar Høstdag. Den er som et stille Samliv med gamle, gode Venner, som en rolig, med stille Glæde mættet Dag i et lykkeligt Egtestab. Og Nydelsen af Træets, af Vindrækens Frugt er en ny Glæde, som Foraaret ikke skjænter, og naar man om Aftenen kommer hjem og lydlost træder ind i sit Hus, føler man som en velgjørende Fred, medens Foraaret netop betager Huset det hjemlige og gjør Sjælen urolig i sit Dyb. — Auerbach.

Palæstina og Bibelen. I et for kort Tid siden i London afholdt Møde har den engelske Løjtnant Conder, Chefen for en Expedition, der nu i 4 Aar har været beskæftiget med at optage en Beskrivelse over Palæstina, afgivet en Beretning angaaende Expeditionens Virksomhed. I det forløbne Tidrum har den optaget Kort over de fire Femtedele af de 6000 Kvadrat. Meter Land, som udgjør det egentlige Palæstina. Expeditionens Arbejder bleve pludselig standse i afvigte August Maaned, idet Musselmænd fra Safad og Galilæi aldeles uden Foranledning pludselig overfaldt den. Alle Medlemmerne af Undersøgelseskommisjonen bleve saarede, og Expeditionen vilde være bleven fuldstændig opreven, hvis ikke de tyrkiske Tropper, Conder havde sendt Bud efter ved Kampens Begyndelse, vare ankomne i rette Tid. Med fem til sex Maaneders Arbejde i indværende Aar under gunstige Betingelser haaber man at kunne fuldende Arbejdet.

Et af Hovedresultaterne af Expeditionens Virksomhed er, at man er kommen

til Erkjendelse af, at de nuværende arabiske Lokalbetegnelser altsedes stamme med Bibelens hebræiske. Dette er godtgjort i saa vidt Omfang, at der neppe vil være noget-somhelst i Bibelen omtalt Sted, som ikke vil findes optaget paa Expeditionens Kort. Bibelens Fortællinger ville saaledes blive oplyste ved Lokalbeskrivelser, og som Folge deraf erholde alt det Liv, som ellers kun Fortællinger, der angaa bekjendte endnu eksisterende Steder, kunne have. Som Exempel nævner Løjtnant Conder Davids Historie. I det han giver en Beskrivelse af Egnens militære Karakter, viser han, at han har fundet det Sted, hvor Kampen stod med Goliath, Stedet for Mødet med Saul i Grotten og Davids paafølgende Rejser indtil Kampen ved Gilboa. Fortidens Sæder og Stikke fremtræde klart hos de Stammer, bosiddende eller nomadiserende, som man nu tilbids møder paa hine Steder, og som levende gjentalede Mindet om de gamle patriarkalske Tider.

En uheldig Undskyldning. En Stationsforstander bemærkede i Ventesalen paa en londonst Fjernbanestation en Herre, røgende paa en Cigar, og da Tobaksrøgning var forbudt i Lokalet, henvendte han sig til ham og gjorde ham bekjendt med Forbudet, men lidt efter saa han Herren alligevel dampe, rigtignok i Smug, paa Cigaren. Han fór hen imod ham, og i en opbragt Tone truede han ham med at kaste ham paa Døren. Herren gjorde en Undskyldning og kastede Cigaren. Da Toget var expederet, saa Fjernbaneembedsmanden Herren stige ind i en overordentlig elegant Klovipage og kjøre bort. Nysgjerrig efter at vide, hvem han var, spurgte han sig for, og det varede ikke længe, forinden han fik at vide, at det var Lord Palmerston. Ude af sig selv af Angst over at have tiltalt den mægtige Minister paa en upassende Maade, besluttede han sig til næste Dag at gjøre Lorden sin Opvartning og frembære sin Undskyldning. Dette skulde han imidlertid ikke have gjort, thi da han, efterat være meldt, blev indladt til Ministeren, afbrød denne kort hans belindstuderede, ydmyge Tale med de Ord:

„Igaar overtraadte jeg et Forbud, der gjælder saavel for Ministeren som for Arbejderen, De paatalte det, maaste paa en mindre høflig Maade, men De viste Dem som en paalidelig og paapasselig Embedsmand; idag viser De Dem som en Pjalt. Gaa!“

Dermed var Audientzen tilende.

Indhold.

	Side.		Side.
Profetens Død	113.	Kristoffer Columbus	121.
Ubetydeligheder	118.	Lidt af vor Kirkes Historie	123.
Redaktionens Bemærkninger	120.	Blandinger	127.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenshøjsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.